

9. V zvezi s postopkom poravnave na podlagi člena 41 pravilnika, ki velja za zaposlene, pritožnik trdi, da ne gre za procesno predpostavko, in da jo Sodišče za uslužbence enači z upravno pritožbo, ki jo morajo vložiti vsi javni uslužbenci Unije, ki pa je obvezna in določa obseg poznejše tožbe na sodišče.
10. Glede zavrnitve sprožitve postopka poravnave pritožnik meni, da je odločitev Sodišča za uslužbence nezakonita, saj banka nikoli ne sme zavrniti predloga za poravnavo.
- Iz tega sledi, prvič, da nobena razlaga ne more zakonito utemeljiti te zavrnitve, in, drugič, da je treba v primeru, da je zahtevi ugodeno, upoštevati večjo odgovornost banke in ji torej brez dvoma naložiti plačilo stroškov postopka.
11. Glede implicitne zavrnitve vračila stroškov za lasersko zdravljenje C. De Nicola trdi, da je neobstoj obrazložitve gotovo znamenje zlorabe pooblastil, saj je vračilo mogoče zakonito zavrniti le v treh primerih, medtem ko neobstoj formalnega akta pomeni absolutno ničnost, ki jo je mogoče kadarkoli uveljavljati.
12. Nazadnje, zagotovo je treba šteti za nezakonito odločitev Sodišča za uslužbence, da ne bo odločalo, ker za to nima potrebnih elementov.

C. Glede predloga za naložitev kazni:

13. Sodišče za uslužbence je štelo, da je tožba nedopustna zaradi litispence, medtem ko ugovor litispence v poslovniku ni določen. Poleg tega ni pojasnilo, kako je mogoče, da pride do enakosti predlogov v zadevi, ki se obravnava na prvi stopnji, in zadevi, o kateri se odloča v pritožbenem postopku, in tudi ni pojasnilo, na kakšen način in kdo je dokazal dejanske elemente, na katerih temelji ta odločitev.
14. Nazadnje, pritožnik trdi, da ugoditev pritožbi in sprememba izpodbijane sodbe pomeni tudi novo odločitev o stroških, tudi o stroških postopka na prvi stopnji.

Tožba, vložena 29. julija 2011 – Ellinika Touristika Akinita proti Komisiji

(Zadeva T-419/11)

(2011/C 282/80)

Jezik postopka: grščina

Stranki

Tožeča stranka: Ellinika Touristika Akinita AE (Atene, Grčija)
(zastopnik: N. Fragkakis, odvetnik)

Tožena stranka: Evropska komisija

Predlogi

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- v celoti ugodi tožbi,
- izpodbijani sklep Komisije, naslovljeno na Helensko republiko, razglasi za ničnega,
- naloži vračilo, skupaj z obrestmi, katerega koli zneska, ki je bil eventualno neposredno ali posredno „odvzet“ tožeči stranki z izvrševanjem izpodbijanega sklepa,
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka s tožbo predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2011) 3504 konč. z dne 24. maja 2011, ki se nanaša na državno pomoč nekaterim grškim igralnicam, št. C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009), ki jo je izvedla Helenska republika.

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja te tožbene razloge:

1. Prvi tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 107(1) PDEU in na pomanjkljivo obrazložitev ob kršitvi člena 296 PDEU. in violazione dell'art. 296 TFUE. Zadevni ukrep zlasti: (i) ne zagotavlja gospodarske prednosti igralnici v Parnithi in igralnici na Krfu s prenosom javnih sredstev, (ii) ni selektiven, in (iii) ne more vplivati na trgovino med državami članicami, niti ne izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco.
2. Drugi tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 14(1), prvi stavek, Uredba Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL L 83 z dne 27. marca 1999, str. 1). Zlasti: (i) vračilo nezakonite državne pomoči se lahko zahteva le od dejanskih prejemnikov pomoči, in (ii) subjekti, ki so dejanski prejemniki ugodnosti zadevnega ukrepa (stranke igralnice) niso tisti, na katere je naslovljena odločba o vračilu (igralnica na Krfu, v Parnithi in Solunu), in katerim ni treba plačati vstopnine.
3. Tretji tožbeni razlog se nanaša na napačno razlago in uporabo člena 14(1), drugi stavek, te uredbe. Vračilo zadevne pomoči je v nasprotju z: (i) načelom varstva zaupanja v pravo, in (ii) načelom sorazmernosti.